

skulle approberes. Der forlanges blot af Koncessionsøgerne: Naar vi tage Sagen op, er det ogsaa os, der skal løse disse Spørgsmaal, med den Takstbegrænsning, som Ministeriet maa have Lov til at opstille. Og det er Opgaver, om hvilke man, som jeg sagde, kan gaa ud fra, at de neppe ville betale sig. Overfor en af dem have vi i alt Fald et slaaende Bevis. Den traadløse Telegraf er vistnok noget af det, der som enhver traadløs Telegraf har meget vanskeligt ved at svare sig. Vi have da ogsaa faaet at vide, at et Selskab, som i sjælden Grad skulde være i Stand til at oprette en saadan traadløs Telegraf derovre „The West India & Panama Telegraph Company”, som baade har Mandskab og adskilligt Materiel derovre, og som faar Subvention for at holde Telegrafforbindelse med Øerne, har forlangt en betydelig Forøgelse af Subventionen, hvis det skulde oprette en saadan traadløs Telegraf derovre. Med andre Ord, her er en Opgave, som disse Koncessionsøgere sige maa løses, og de ere villige til at gøre det, de forlange da selvfølgelig ogsaa Eneret, men de forlange ingen Subvention. Det forekommer mig ogsaa at være en stor Imødekommen, at Koncessionsøgerne blandt de Foretagender, hvoraf jeg nu har nævnt adskillige, som have almen Interesse for hele Havnen og for alle, der søge Havnen, ikke blot for Koncessionsøgenes egne Skibe, have paataget sig Broderparten af de Ofre, som følge med at gøre Øerne, St. Thomas og St. Jan, til en Frihavn. Naar der fra anden Side bliver sagt, at man kunde ønske, at der i Stedet for Regres til Toldafgifter skulde være Regres til en Grundafgift eller saa, saa vil jeg sige, at det hindres vel heller ikke ved Koncessionen i hvert Tilfælde ikke ved dens Ordlyd. Regeringen maa vist have Lov til at vælge, hvad den foretrækker, saaledes ogsaa en Værdistigningsafgift frem for en Toldafgift, og hvis man derovre vilde foretrække en Formue- og Indkomstskat, er dette heller ikke udelukket. Man vil blot forbeholde sig, at hvis der ellers ikke kan skaffes Kolonialkassen Dækning fra Havnen, skal det være tilladt at tage Dækning gennem andre Afgifter, og der er i hvert Fald ikke fra Statens Side nogen Grund til at forlange Forandring paa dette Punkt.

Jeg ser altsaa saaledes paa det, at der her er en Opgave, som det har stor Betydning at faa løst, og som man maa glæde sig over, at disse Mænd ville tage op til Løsning. Man maa haabe, at de ville kunne løse den, og kan man maaske være noget i Tvivl om, at det vil betale sig

for dem, maa man imidlertid haabe ogsaa dette, et Haab, som bestyrkes ved forskellige Betragtninger, der i saa Henseende ere komne til Orde, blandt andet ogsaa fra Etatsraad Andersen. Det centrale i disse Betragtninger er, at naar Panama-Kanalen er anlagt, vil Vandvejen for en stor Del af Verdenshandelen fra Europa gaa lige forbi St. Thomas. St. Thomas vil ikke blot komme til at ligge ved denne Hovedvandvej, men den vil ogsaa komme til at ligge paa Hovedforbindelsesvejen i hele Arkipelaget derovre. Den ligger netop i Skæringspunktet mellem den store Dampskibslinie, Europa-Panama-Kanalen, og den Dampskibsroute, der fra Syd-Amerika over de vestindiske Øer gaar op til Kuba og derfra til Nord-Amerika.

Den er derhos den Havn, som Skibene først naa, naar de komme fra Oceanet, og det er ganske utvivlsomt, at den er Vestindiens af Naturen bedst udrustede Havn.

Vi have derfor Lov til at haabe det bedste af de Chancer, som virkelig ere til Stede for, at denne Havn kan blive ikke blot en god Plads for Reparation og Kulforsyning, men ogsaa et Centrum for Varenes Fordeling til hele det store Arkipelag, ja, man kan sige, ogsaa til Mellem-Amerika og en stor Del af Syd-Amerika. Dette vil kun give os Grund til at tro, at der bliver Basis for en betydelig Udvikling, som kan gøre den ikke blot til en Verdenshavn, men tillige til en Havn, som kan blive en fortrinlig Tumbleplads for dansk Initiativ. Det er det, vi gerne skulde fremme.

Naar saa dertil kommer, at der er et fortrinligt Klima — især paa højtliggende Dele af Øen er der altid en frisk Søbrise — saa have vi Lov til at haabe, at den Blomstringstid, som St. Thomas i sin Tid har haft, vil komme tilbage; men det naas sandelig ikke, hvis man bliver ved at tage paa det, som vi hidtil have gjort, og som der er taget paa det ovre paa Øerne i de sidste 10 Aar. Derfor maa vi sørge for, at den Villie, der her er til at tage fat, ikke bliver slaaet til Jorden.

Dinesen: Saavel da Spørgsmaalet om de vestindiske Øers Salg forelaa i 1868, som da det forelaa i 1902, hørte jeg til dem, der var, jeg tør endog sige, ivrigst for Øernes Salg. Salget blev imidlertid ikke gennemført i 1868 og heller ikke i 1902, idet Forslaget om Salget efter at være vedtaget her i Tinget bortfaldt i det andet Ting derved, at Stemmerne stod lige. Den Situation, der derefter er indtraadt for Øerne, kende vi alle, og — i den Henseende ere de Udtryk, som bleve